

Sarah Morgan
SPAŠTAI
Romanas

Versta iš Sarah Morgan, Sale or Return Bride,
2005

© Sarah Morgan, 2005

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B. V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą
arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas
į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Erika Jasionytė, vertimas iš anglų kalbos, 2007

© Jurga Lipnickienė, dizainas, 2007

© Miodrag Gajic, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2007

© Knygute.lt, elektroninė versija, 2011

PIRMAS SKYRIUS

- Už Sebastiano Fiorukio? - Alesija įsmeigė akis į savo senelį, kurio nematė jau daugelį metų. - Jūs tikėtės, kad mainais už man gyvybiškai reikalingus pinigus tekėsiu už Sebastiano Fiorukio?

- Kaip tik to ir tikiuosi, - senasis nusiviepė nemalonia šypsena. Alesijai užėmė kvapą - mergina vos tvardė kunkuliuojantį pyktį. Kad ir kokia išdidi stengėsi atrodyti, sukaupta drąsa išsisklaidė it rūkas.

Fiorukis, graikų magnatas, sėkmingai vadovaujantis šeimos verslui ir įmonei, buvo senas Alesijos senelio konkurentas. Abu šie milijardieriai garsėjo nuožmumu. Tas vyras sukosi aplink moteris greičiau nei vairavo automobilį ar pilotavo reaktyvinį lėktuvą. Vyras, kuris...

- Jūs turbūt juokaujate! - Mergina įrėmė žvilgsnį į senelį ir sugriežė dantimis - ašaros degino akis. Nuo minties, kad teks tekėti už Fiorukio, jai darėsi *silpna*. - Juk Fiorukiai kalti dėl mano mirties...

Alesija tos šeimos nekeitė taip pat kaip ir savo senelio.

Negana to, ji nekeitė visko, kas graikiška.

- Taip, todėl nebėra kam pratęsti mano kraujo liniją, - šaižiai atkirto senasis. - Užtikrinu, tokia pat lemtis ištiks ir Fiorukių šeimą. Jei Sebastianas tave ves, jis bus paskutinis Fiorukių šeimos palikuonis.

Alesijai ėmė trūkti oro, ji stovėjo sustingusi it akmuo - *jis žino. Bet iš kur?*

Mergina nepastebėjo, kaip iš sustingusių jos rankų iškrito dokumentų aplankas - popieriai pasklido ant marmurinių grindų.

Senelio žodžiai aidu atsiliepė Alesijos ausyse. Ji puikiai suprato, ką jis turėjo omenyje. Išbalusi ji vos girdimu balsu paklausė:

- Jūs žinote, kad aš negaliu turėti vaikų?..

Bet iš kur galėjo sužinoti? Kaip gali žinoti tai, kas taip asmeniškai, taip intymu?

Ji kruopščiai saugojo šią paslaptį. Skausmą Alesija norėjo kęsti viena - *nepakeltų, jei kas nors imtų jos gailėtis.*

Tankiai kvėpuodama mergina niekinamai žvelgė į pagyvenusį vyrą. Į Graikiją ji atskrido kupina ryžto ir pasitikėjimo savimi, bet staiga pasijuto tokia silpna ir pažeidžiama. Tarsi nuoga stovėjo priešais vyrą, kurio nematė nuo vaikystės, nors jos gyslomis tekėjo jo kraujas.

Dabar jis spoksojo į ją patenkintas kaip sotas katinas.

Jos senelis - Dimitrijus Filipas.

- Tokia mano pareiga - apie visus žinoti viską, - tarsi mėgaudamasis savo galia šiurkščiai tarė vyras, nekreipdamas dėmesio į sutrikusią dukraitę. - Tinkama informacija tinkamu laiku - raktas į sėkmę.

Alesija nurijo gerklėje įstrigusį gumulą. Kaip galima skausmą vadinti „sėkme“?

Vedybos.

Tai žiauriausia patyčia. Mergina jau seniai susitaikė su mintimi, kad niekada netekės. Kaip galėtų? Kaip galėtų tokia moteris kaip ji ištekėti?

Stengdamasi išlikti tvirta prieš senelį, tikrą velnio įsikūnijimą, Alesija sukaupė jėgas ir tarė:

- Jei sakotės *tikrai* viską apie mane žinantis, turėtumėte nujausti ir tai, kodėl čia esu. Privalote žinoti, kad mano mama silpsta sulig kiekviena diena - jai žūtbūt reikalinga operacija...

Senoji Filipo veide vėl pasirodė nemaloni šypseną.

- Tarkime, aš tavęs laukiau. Džiaugiuosi, kad manęs nenuvylei.

Alesiją apėmė įsiūtis - silpnumo neliko nė lašo.
Ji jo nekentė.

Pasibjaurėjusi, krečiama šurpo ji spoksojo į senelį. Kraujas tvinkسėjo smilkiniuose nuo tos akimirkos, kai išlipo iš lėktuvo Atėnų oro uoste. Staiga merginai sudiegė skrandį: prisiminė, kad pastarąsias paras dar nieko nevalgė.

Tiek daug pastatyta ant kortos. Mamos gyvybė Alesijos rankose: telieka sudaryti sandėrį su šiuo tikrų tikriausiu monstru!

Dimitrijus Filipas lyg karalius sėdėjo patogiai įsitaisęs didžiuliame paauskuotame krėsle grakščiai išlenktais ranktūriais ir šūkčiojo paliepimus įbauginantiems čia pat besisukiojantiems tarnams.

Alesija baikščiai nužvelgė ištaigingą kambarį: negalėjo pakęsti šitokios prabangos.

Ar priešais sėdintis vyras neturi nė kruopelytės gėdos? Nejaugi nežino, kad jai tenka be paliovos dirbti, norint tinkamai pasirūpinti mama? Juk pastaruosius penkiolika metų šis žmogus *pats* turėjo joms padėti.

Norėdama nusiraminti Alesija giliai įkvėpė - nervinimasis nieko gero neduos. Mielai būtų apsisukusi ir išėjusi iš kambario, palikusi senąjį vieną skendėti prabangoje. Deja, to padaryti ji negali. Ypač dabar. Nesvarbu, kad šis vyras savanau-dis ir didžiausias pasaulio menkysta, nesvarbu, kad jei ne mamos liga, ji niekada nebūtų kėlus-i kojos į šio šėtono namus. Niekas, *niekas* jai nesu-trukdys pasiekti to, ko čia atvyko. Jos motina jam nerūpėjo visus penkiolika metų, jis ją ignoravo, bet ją, *Alesiją*, teks pripažinti. Pakaks! Atėjo lai-kas niekingam turčiui prisiminti šeimos pareigas.

- Nežiūrėk šitaip. Nepamiršk, kad pati atvykai pas mane. Tau, o ne man, reikia pinigų, - šiurkš-čiu balsu dėstė Dimitrijus Filipas.

Alesija įsitempė.

- Esu čia tik dėl mamos.

Senasis nužvelgė merginą paniekos kupinu žvilgsniu.

- Jei tavo motina nebūtų bailė, pati manęs prašytų pagalbos.

Alesija ir vėl pajuto kylančią įsiūčio bangą, bet greitai susitvardė. Puikiai suprato: jei pratrūks, senis parodys duris.

- Mano mama tikrai labai serga...

Senasis tiriama įsmeigė akis į Alesiją, jo veidą vėl iškreipė pašaipei šypsena.

- Tik dėl jos atvažiavai, tiesa? Juk niekas kitas tavęs nepriverstų peržengti mano namų slenksčio. Tu manęs nekenti. Tai ji, tavo motina, taip tave išauklėjo, - vyras palinko į priekį. - Akivaizdu viena: nors stengiesi neparodyti, esi įsiutusi, bijai, kad atsisakysiu padėti, užtrenksiu savo lobių skrynią ir priversiu tau pirštus.

Jis atlošė galvą ir didžiai mėgaudamasis nusi-kvatojo.

Sunku patikėti, kad žmogus galėtų būti be jokių sąžinės skrupulų. Alesija skėstelėjo rankomis ir

pabandė bent kiek suminkštinti sudiržusią seno vyro širdį:

- Ji buvo *jūsų sūnaus žmona...*

- Neprimink, - Filipo veidas apsiniaukė, bet nerodė nė menkiausių gailesčio ženklų. Mergina klestelėjo į minkštasuolį. - Patyriau gėdą, kai gimai tu, mergaitė, o ne berniukas. Bet esi tokia pat atkakli kaip ir tavo tėvas. Nors tavo plaukai šviesūs, o akys mėlynos, esi panaši į jį. Turėjai būti tamsiaplaukė, juodaakė. Jei ne tavo motina, suviliojusi mano sūnų, dabar būtum visateisė mūsų šeimos narė, nebūtum penkiolika metų vargusi kitoje šalyje. Viskas, ką matai, galėjo būti tavo.

Alesija žvilgsniu apmetė kambarį ir „tą viską“ - išties, nepalyginsi su jos namais Anglijoje. Viskas tviskėjo prabanga: nuo statulų, saugančių kiekvieną įėjimą į prabangų rūmą, iki didžiulio fontano, trykštančio sode. Alesija prisiminė savo namus neturtingame Londono rajone - mažą butelį pirmame aukšte. Ji pati pertvarkė jį taip, kad tik mamai būtų patogiau - sumokėjusi už gydymą nedaug tegalėjo sau leisti.

Staiga prisiminė mamos alinančią kovą už būvį.
Kovą, kurią šis žmogus galėtų palengvinti.

Ji vėl pyktelėjo ir įsidrąsino išstarti:

- Aš patenkinta savo kilme. Anglija yra mano namai.

- Nesiginčyk! - riksmu išsiveržė įsiūtis ir vyras atsisuko į merginą. - Jei priešgyniausi, Sebastianas Fiorukis niekada tavęs neves. Bala nematė, kad esi nepanaši į graikę, bet nors elkis kaip čionykštė moteris. Privalai būti švelni ir paklusni, tylėti, kai tavęs niekas neklausia. *Ar supratai?*

Alesija žvelgė nustebusi - negi jos senelis gali būti toks žiaurus.

- Nejaugi jūs kalbate rimtai? Tikrai manote, kad tekėsiu už Sebastiano Fiorukio?

Senelis piktai nusišypsojo.

- Tekėsi, jei tikrai reikia pinigų. Ištekėsi už Sebastiano Fiorukio ir nė nešnipštelėsi apie savo negalią. Aš pasirūpinsiu, kad jis tave vestų taip ir nesužinojęs mūsų mažytės paslapties. O kai sužinos, kad negali jam padovanoti palikuonio, jau bus per vėlu - būsite amžiams susieti santuokos

saitais. - Dimitrijus Filipas atlošė galvą ir per kambarį nugriaudėjo koktulį keliantis juokas. - Negailestingas atpildas. Anot pačių Fiorukių, kerštas gardžiausias, kai valgomas šaltas. Penkiolika metų laukiau šios akimirkos. Ne, tai buvo ne laukimas, o didžiulė kančia. Niekad nebūčiau pagalvojęs, kad tu būsi mano keršto įrankis.

Alesija žvelgė į senelį neslėpdama pasišlykštėjimo - keršto planas ją pritrenkė. Ne veltui motina perspėjo, kad šis žmogus tikras velnias. Jis neturi nė lašelio žmogiškumo.

- Ne, aš negaliu, - ji užsidengė ranka burną. Staiga ėmė trūkti oro: rodos, kambaryje nebeliko kuo kvėpuoti. - Jūs negalite manęs to prašyti.

Ji negali tekėti už Sebastiano Fiorukio, nes nepakenčia tokių vyrų kaip jis. Vien mintis, kad jie bus sujungti amžiams...

Alesija užsimerkė ir stengėsi prisiminti, kaip šis košmaras prasidėjo. Jai net į galvą nešovė, kad bus įsukta į keršto ir neapykantos sūkurį.

Juk ji anglė!

Senasis Filipas sėdėjo ir šypsojosi.

- Jei reikia pinigų - tekėsi.

Alesija skaudžiai prikando lūpą, galvoje sukosi tūkstančiai pašėlusių minčių. *Taip, jai reikia pinigų.*

- Tai neteisinga...

- Aš tik vykdu teisingumą, - šaltai atkirto Filipas. - Teisingumą, kurį jau seniai turėjau įvykdyti. Už atimtą gyvybę graikai atkeršija. Nors esi *pušiau* graikė, turėtum tai žinoti.

Alesija pasijuto bejėgė.

Ar turėtų jam pasakyti, kad ji nekenčia visko, kas graikiška? *Kad nesijaučia esanti graikė ir niekada nesijaus?*

Bet ji tylėjo - nenorėjo būti atstumta senelio. Prieš atvykdama į jo vilą ji buvo pasiryžusi padaryti *bet ką*, kad tik gautų mamai pinigų.....